12/02/2019

Τι ουσιαστικά προβλέπει η πρόταση Αναθεωρήσεως του Συντάγματος;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Για το ζήτημα της Συνταγματικής αναθεώρησης τοποθετήθηκε με κείμενο του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. Ακολουθεί αναλυτικά το κείμενο:

Ἡ πρότασι ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, πού κατετέθη ἀπό τό κυβερνόν κόμμα τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ἀναφέρεται καί σέ διατάξεις πού ἀφοροῦν στίς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας, στήν ἐπιβολή τοῦ Πολιτικοῦ ὅρκου, στήν ἐξοβελισμό τῶν ἐννοιῶν τῆς οἰκογενείας καί τοῦ Ἔθνους καί στήν συνταγματική περιωπή τοῦ ἀνυπάρκτου κατά φύσιν ἑτέρου γενετησίου προσανατολισμοῦ, ὡς κατοχύρωσι τοῦ «δικαιωματισμοῦ».

Εἰδικώτερον διά τήν ἀναθεώρησι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος στό περίγραμμα τῆς ἀναθεωρητικῆς λογικῆς του καταλέγεται ἡ τυπολογία τῶν σχέσεων Πολιτείας-Ἐκκλησίας. Δέν ἐπιλέγεται μέν ἡ ἀπ' εὐθείας κατάργησι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, πού θά ἐπέφερε τεκτονικόν σεισμόν, μέ τήν κατάργησι τῆς συνταγματικῆς προστασίας τῶν Καταστατικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά ἡ εἰσαγωγή στό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος τῆς ἀορίστου ρήτρας διά τήν «κρατική θρησκευτική οὐδετερότητα»,

μέ τόν ὅρο «ἡ Ἑλληνική Πολιτεία εἶναι θρησκευτικά οὐδέτερη», καί τήν ἑρμηνευτική δήλωσι περί ἐπικρατούσης θρησκείας, πού ὅμως ὑπονοεῖται, ἡ κατοχύρωσίς της ὑπέρ ὅλων τῶν γνωστῶν θρησκειῶν τῆς χώρας, ἤδη στό ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος διά τήν θρησκευτικήν ἐλευθερία. Τό ἰσχῦον ἄρθρο 3 ρυθμίζει τίς σχέσεις τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὡς διεθνές Νομικόν Πρόσωπον καί δηλώνει τόν σεβασμόν τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας πρός τή διαμορφωμένην κατά τό κανονικόν δίκαιον σχέσι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (δογματική ἑνότητα, καθεστώς Νέων Χωρῶν, Κρήτης, Δωδεκανήσου, ἀλλά καί Ἁγίου Ὄρους σύμφωνα μέ τίς εἰδικότερες προβλέψεις τοῦ ἄρθρου 105). Διά τήν ἀκρίβειαν, τό Σύνταγμα εἰσάγει δύο διαφορετικά συστήματα σχέσεων Κράτους καί Ἐκκλησίας. Ἕνα σύστημα συνταγματικῶς ρυθμισμένων σχέσεων (πού ἐξειδικεύει ὁ νόμος) μέ τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί ἕνα σύστημα ὁμοταξίας μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Τό ἄρθρο 3 λειτουργεῖ προστατευτικά διά τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί τήν διεθνῆ νομικήν καί κανονικήν του θέσι, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἰδιαίτερων Ἐκκλησιαστικῶν καθεστώτων, στήν Ἑλλάδα πού τό ἀφοροῦν εὐθέως. Τό ἰσχῦον Σύνταγμα εἶναι συνεπῶς θρησκευτικῶς φιλελεύθερον. Εἶναι πλέον προστατευτικόν διά τήν θρησκευτικήν ἐλευθερίαν καί ἰσότητα ἀπό τή λεγόμενην θρησκευτικήν οὐδετερότητα. Ἡ οὐδετερότητα δέν εἶναι laicite. Η laicite εἶναι ἱστορικῶς μία πολιτική θεολογία πού συγγενεύει μέ τόν Δεϊσμόν. Ἡ θρησκευτική οὐδετερότητα ἐμφανίζεται σέ κράτη στά ὁποῖα συνυπάρχουν Καθολικισμός καί Προτεσταντισμός. Ἡ θρησκεία τοποθετεῖται στήν ἰδιωτικήν σφαῖραν ἤ μᾶλλον στήν σφαῖραν τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Ἐφόσον στήν Ἑλληνικήν ἔννομον τάξι, ἰσχύει πλήρως τό ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος καί τό ἄρθρο 9 τῆς ΕΣΔΑ, ἡ προσθήκη τῆς ρήτρας τῆς θρησκευτικῆς οὐδετερότητος, ἐνσωματώνεται «μεθοδικῶς» στό ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος πού ἀφορᾶ μόνο στήν «Ἐπικρατοῦσα» Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί ὄχι ὡς ὄφειλε στό ἄρθρον 13, πού ὅπως ἀνεφέρθη κατοχυρώνει τήν θρησκευτικήν ἐλευθερίαν ἰσοτίμως ὅλων τῶν γνωστῶν θρησκειῶν (πού δέν ἔχουν κρύφια δόγματα καί ἡ λατρεία τους δέν ἀντίκειται στήν δημόσια τάξη καί τά χρηστά ἤθη) καί διαρρυθμίζει συνολικῶς τό θρησκευτικόν φαινόμενον καί ἐπομένως περιλαμβάνει στό κανονιστικόν του πεδίον ὅλες τίς γνωστές θρησκείες, διά νά ἐπιτευχθῇ, διότι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς συγκεκριμένης προτάσεως ἀναθεωρήσεως, ἡ παγία θέσις τῆς Ἀριστερᾶς ὅτι ἡ διάταξι τοῦ ἄρθρου 3 ἔχει μόνο διαπιστωτικόν καί ὄχι κανονιστικόν περιεχόμενον, μέ ὅτι αὐτό δικαιοπολιτικῶς συνεπάγεται (κατάργησις συμβόλων, ἀπομείωσις θρησκευτικῶν ἑορτῶν, ἀπεκκλησιοποίησις τοῦ Ἔθνους). Ἡ τυχόν ψήφισις αὐτῆς τῆς τρομακτικῆς ἀλλαγῆς, στίς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας θά ἀνοίξη τόν δρόμο καί αὐτή εἶναι ἡ μεθόδευσις τῆς Κυβερνήσεως, στά γνωστά στρατευμένα ὄργανα πού ἀποτελοῦν καλοπληρωμένες ὀργανώσεις «σφραγίδα» τοῦ συστήματος, ὅπως τοῦ Open

Society Foundation τοῦ κ. G. Soros λ.χ., νά προσφεύγουν στό δικαστικό σύστημα καί νά γκρεμίζουν τό ἕνα μετά τό ἄλλο τά σύμβολα καί τά προτάγματα τῆς Ἑλληνορθοδοξίας, ὥστε τελικά νά καταργηθῆ μέ δικαστικές ἀποφάσεις, ἐν τοῖς πράγμασι, τό ἄρθρο 3 καί νά μετατραπῆ σέ ἁπλή διαπιστωτική δήλωσι. Ἄλλωστε αὐτός, εἶναι ὁ «μύχιος» πόθος τῆς Ἀριστερᾶς, ὅπως ἐκφράζεται ἀπό τήν διανόησι της καί τήν σχετική ἀρθρογραφία της.

Ἡ πρότασις ἀναθεωρήσεως τῶν ἄρθρων 13 παρ. 5, 33 παρ. 2 καί 59 παρ. 1 καί 2 διά τήν καθιέρωσι τοῦ πολιτικοῦ ὅρκου καί ἡ κατάργησις τῆςπροαιρετικότητος στήν ὁρκοδοσίαν αἱρετῶν καί δημοσίων λειτουργῶν στοχεύει προδήλως στήν ἀποσύνδεσι τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Δημόσιον βίον καί στήν ἀπομείωσι ἑνός ἐκ τῶν βασικῶν στοιχείων τῆς ἐθνικῆς ταυτότητος πού εἶναι τό «ὁμόθρησκον». Προσβάλλει ὅμως καταφώρως τήν ἔννοιαν τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, διότι ἐπιβάλλει στούς ἐνθέους αἱρετούς καί δημοσίους λειτουργούς Ἕλληνας πολίτας, τήν διά τοῦ Συντάγματος δημοσίαν δήλωσι ὡς ὀντολογικοῦ τους θεμελίου, ὄχι τῆς πίστεώς τους στό θεῖον καί ἱερόν, ἀλλά στόν ἑαυτό τους. Ἡ ἐπιβολή αὐτή ἀποτελεῖ παραβίασι τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος καί τοῦ ἄρθρου 9 τῆς ΕΣΔΑ. Ὅπως τυγχάνει ἀπαράδεκτον νά ὑποχρεοῦται ὁ ἄθεος πού θεωρεῖ ὡς ὀντολογικόν του θεμέλιον τόν ἑαυτόν του, δηλαδή τήν τυχαίαν συνάρμοσι τῶν κυττάρων του ἐκ τῆς ὁποίας μυστηριωδῶς προκύπτουν μεταφυσικαί ἔννοιαι ὡς ἡ τιμή καί ἡ συνείδησις, νά δηλώνη τό θεῖον καί τό ἱερόν, οὕτω καί ὁ ἔνθεος νά ὑποχρεοῦται νά ὁρκοδοτῆ στόν ἑαυτόν του.

Ἡ πρότασις ἀναθεωρήσεως τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Συντάγματος πού εὐθέως ἀπομειώνει καί ἐξαφανίζει τήν ἔννοιαν τῆς οἰκογένειας ὡς πρωταρχικοῦ κυττάρου τοῦ Ἔθνους καί τοῦ προσδίδει μόνο «ὑλιστικόν» περιεχόμενον, ἀποσυνδέον τήν ἔννοια τῆς οἰκογενείας ὡς θεμελίου τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὅπως σήμερα προβλέπεται, εἶναι ἀπαράδεκτος καί προσβλητική διά τήν ἰδιοπροσωπείαν τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά ταυτόχρονα καί δολιοτάτη διότι θέλει νά πραγματώσει τήν ἰδεοληψία τῆς Ἀριστερᾶς διά τό διεθνιστικόν κοσμοείδωλον, πού τήν ἐκφράζει καί τήν συνέχει. Ἄλλωστε, ὅλοι οἱ τῆς Κυβερνήσεως διακηρύσσουν ὅτι εἶναι Διεθνιστές καί ὅτι αἰσθάνονται ἀποστροφή γιά τόν ἐθνισμό, τοῦ ὁποίου τήν ἔννοια διαστρέφουν τεχνηέντως, ταυτίζοντάς τον, μέ τήν παθογένεια τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἡ causa τῆς συγκεκριμένης προτάσεως εἶναι νά παύση ὁ δεσμός οἰκογενείας καί Ἔθνους, ὡς πρωταρχικοῦ κυττάρου καί θεμελίου τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς του, ὥστε νά «ἀνοιχθῆ» τό Δημόσιο Ταμεῖο τοῦ Κράτους, στήν ἐπιδότησι καί ἐπιχορήγησι ἀλλοεθνῶν οἰκογενειῶν, πού κατά χιλιάδες ἐποικίζουν τήν χώρα, ὥστε νά ἀλλαγῆ ἡ ἐθνοτική καί θρησκευτική της ὁμοιογένεια, ὑλοποιώντας ἑτεροχρονισμένα, τό σχεδιασμό τοῦ Τουρκοαιγυπτίου Ἰμπραήμ Πασᾶ 200 χρόνια μετά ταῦτα, ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε τήν μεταφορά τῶν

ἐναπομεινάντων Ἑλλήνων στήν «Ἀραπιά» καί τήν ἐγκατάστασι ἐδῶ φελλάχων, ὥστε νά «ριζώση νέα ράτσα» ὅπως ἔλεγε.

Τέλος ἡ ἀναθεώρησις, μετά συμπληρωματική πρότασι 50 Βουλευτῶν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, πού θεσμοθετεῖ ὡς συνταγματικῶς προστατευομένη ἀξία, τόν παρά φύσι «γενετήσιον προσανατολισμόν», πού δέν μπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ ὡς ἀνθρώπινον δικαίωμα διότι οὐδεμία σχέσι ἔχει μέ τήν ἀνθρωπίνην φυσιολογίαν καί ὀντολογίαν, καταδεικνύει τόν ἐκχυδαϊσμόν καί τόν εὐτελισμόν τῆς προτεινομένης συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως καί ἀποτελεῖ ἕνα πρόσθετον βῆμα στήν ἐπικράτησι τῆς νέας θρησκείας τοῦ «δικαιωματισμοῦ», βασικοῦ ἐχθροῦ τῆς δημοκρατίας, «πρός τέρψι» τοῦ νέου ἱερατείου του!!!

Κατά ταῦτα ἡ ψήφισι τῶν συγκεκριμένων διατάξεων ὁδηγεῖ ἀναπόδραστα στόν ἀποχριστιανισμόν τῆς χώρας καί ὅσοι συνεργοῦν ἤ «ποιοῦν τήν νήσσαν» εἶναι ὑπεύθυνοι καί «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι» ἀσχέτως ἐάν τό πιστεύουν ἤ ὄχι.

Ὅταν θά ἔρθη ἡ ὁριακή ὥρα «μηδέν» διά τόν καθένα μας, τότε θά δοῦμε ὅλοι τήν Ἀλήθειαν! Ἀλλά τότε θά εἶναι πολύ ἀργά!

Μή λησμονοῦμε ὅτι οἱ ἀνθρώπινες ἐξουσίες εἶναι ἐφήμερες καί τρεπτές καί ὅσοι κλίνουν «εὐπειθῶς τήν κεφαλήν» ἐνώπιόν τους, πωλοῦν «ἀντί πινακίου φακῆς» τά αἰώνια «πρωτοτόκιά» τους.